

Po drugie skarżący podnoszą, że Komisja naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG lub rozporządzenie (WE) nr 1/2003, nieprawidłowo szacując czas trwania działań stanowiących naruszenie po stronie skarżących, wnioskując w szczególności, że uczestniczyli oni w jednym i ciągłym naruszeniu poczynając od dnia 10 marca 1998 r.

Po trzecie skarżący twierdzą, że Komisja naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG lub rozporządzenie (WE) nr 1/2003, nieprawidłowo oceniając i znacznie wyolbrzymiając rozmiary ról każdego ze skarżących w działaniach stanowiących naruszenie.

Po czwarte podnosi się, że Komisja naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG lub art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 lub Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien⁽²⁾, nakładając grzywnę będącą ewidentnie nadmierną ze względu na ogólny charakter działań opisanych w decyzji, w szczególności oceniając na 16% część wagi naruszenia sprzedaży do wykorzystania przy obliczaniu grzywiny stosownie do pkt 19 – 23 Wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien.

Po piąte skarżący twierdzą, że w następstwie błędu opisanego w przedstawionym powyżej drugim zarzucie Komisja naruszyła również art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG lub art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 lub Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien, obliczając kwotę podstawową grzywiny nałożonej na skarżących przy użyciu współczynnika mnożenia za okres 4,5 roku.

Po szóste skarżący twierdzą, że Komisja naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG lub art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 lub Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien, nie biorąc pod uwagę przy ustalaniu nałożonej na skarżących grzywiny odnoszących się do nich stosownych okoliczności łagodzących.

Po siódme skarżący twierdzą, że Komisja naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG lub art. 253 WE lub art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 lub Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien, wykorzystując niestosowne dane o sprzedaży celem obliczenia grzywiny nałożonej na skarżących.

Po ósme skarżący twierdzą, że Komisja naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG lub art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 lub Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien, nakładając na skarżących grzywnę, która to niezależnie od wszelkich twierdzeń podniesionych w przedstawionych powyżej zarzutach jest przy uwzględnieniu ogółu okoliczności sprawy ewidentnie nieproporcjonalna.

Po dziewiąte skarżący podnoszą, że Komisja naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG lub rozporządzenie (WE) nr 1/2003 lub Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z tego względu, że grzywna nałożona na skarżących jest nadmierna, uwzględniając nałożony na Komisję przez prawo wspólnotowe wymóg zapewnienia stronom równego traktowania przy nakładaniu grzywien stosownie do art. 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003.

Po dziesiąte skarżący twierdzą Komisja naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG lub art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 i pkt 32 Wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien, nakładając na skarżących grzywnę, której kwota przekracza przewidziane we wspomnianych wyżej przepisach pułapy.

Po jedenaste skarżący twierdzą, że nałożona na nich grzywna jest każdym wypadku ewidentnie nieproporcjonalna, nadmierna i niestosowna i uważają, że Trybunał powinien skorzystać z nieograniczonego prawa orzekania przysługującego mu na podstawie art. 229 WE i art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 celem skontrolowania wysokości grzywiny i znacznego obniżenia jej kwoty.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1)

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006 C 210, s.2)

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2009 r. – Compagnie de Saint-Gobain przeciwko Komisji

(Sprawa T-73/09)

(2009/C 102/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Compagnie de Saint-Gobain (Courbevoie, Francja) (przedstawiciele: P. Hubert i E. Durand, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

skutkiem wstecznym nowe wytyczne z 2006 r. dotyczące metody ustalania grzywien⁽²⁾ do okoliczności faktycznych, które miały w pełni miejsce przed ich wejściem w życie;

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2008) 6815 wersja ostateczna dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG (Sprawa COMP/39.125 – Szkło samochodowe) oraz uzasadnienia leżącego u podstaw sentencji, w części w jakiej decyzja została skierowana do Compagnie de Saint-Gobain, jak też wyciągnięcie wszelkich wynikających stąd konsekwencji w stosunku do wysokości grzywiny;

— ewentualnie – niezależnie od tego, czy Compagnie de Saint-Gobain może czy też nie być adresatem decyzji – obniżenie wysokości grzywiny nałożonej na spółki należące do grupy Saint-Gobain;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności w części decyzji Komisji C(2008) 6815 wersja ostateczna z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawie COMP/39.125 – Szkło samochodowe, w której Komisja stwierdziła, że określone przedsiębiorstwa naruszyły art. 81 ust. 1 WE i art. 53 ust. 1 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, rozdzielając między siebie umowy w sprawie dostawy szyb samochodowych i koordynując prowadzoną przez nie politykę cen i strategie zaopatrzenia na europejskim rynku szkła samochodowego.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty oparte na:

— naruszeniu art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ i zasady indywidualnego charakteru kar, gdyż zaskarżona decyzja została skierowana do Compagnie de Saint-Gobain jako spółki dominującej wobec spółki Saint-Gobain Glass France S.A., mimo to że nie uczestniczyła ona osobiście i bezpośrednio w naruszeniu;

— braku uzasadnienia, naruszeniu art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 i zasady indywidualnego charakteru kar, gdyż Komisja nie wykazała, że skonsolidowany łączny obrót grupy Saint-Gobain mógł posłużyć za podstawę do obliczenia sankcji;

— naruszeniu zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i niedziałania prawa wstecz, jako że Komisja zastosowała ze

— naruszeniu art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 i zasady proporcjonalności, gdyż nie istniały przesłanki powrotu do naruszenia, które mogłyby zostać uwzględnione zgodnie z prawem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2009 r. – Francja przeciwko Komisji

(Sprawa T-74/09)

(2009/C 102/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i B. Cabouat pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 7820 z dnia 8 grudnia 2008 r., wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) w zakresie w jakim wyłączają niektóre wydatki poniesione przez Republikę Francuską na rzecz organizacji producentów owoców i warzyw w latach budżetowych 2005 i 2006;